

RIJEČ UREDNIŠTVA

Dragi čitatelji!

Pred vama je prvi ovogodišnji broj vašeg i našeg časopisa. „Kateheza” je dakle zakoračila i u drugo petogodište! Pet godina nije veliko razdoblje, ali je u svakom slučaju veliko ohrabrenje i nada za još dulju, a nadajmo se i plodniju, budućnost.

Kao što je to za ovaj časopis već postala pomalo uobičajena, a prema vašim reakcijama uglavnom uspjela i prihvaćena praksa, časopis će i nadalje izlaziti u tematskim brojevima koji će pružati, na sažet i koliko-toliko zaokružen način, osnovni uvid u određenu problematiku, vodeći računa i o važnim zbivanjima u domaćoj i općoj Crkvi. Budući da se sa zadnjim prošlogodišnjim brojem završilo obrađivanje pojedinih sakramenata, Uredništvo se odlučilo na novu temu „Mladi i kateheza”, koju ćemo nastojati obraditi u četiri ovogodišnja broja.

Mladim se ljudima općenito u svim kulturama i društvima, u svim razdobljima pridavala posebna pažnja. I nije to bilo samo zbog toga što su odrasli bili svjesni da na mladima svijet ostaje, kako to mudro kaže narodna poslovice, nego i zbog toga što su odgovorni u ljudskoj pa dakle i u crkvenoj zajednici bili osobito svjesni činjenice da je mladi čovjek zbog svoje situacije ne samo izložen raznim utjecajima nego i stavljen pred izbor: poči ovim ili onim putem. Dok je, međutim, u nekim, uglavnom prošlim, situacijama, mladom čovjeku bilo omogućeno da se na jasan i očiti način uključi u svijet odraslih, danas to uglavnom više nije slučaj. Istina je da je suvremena civilizacija ukinula mnoge nepravde koje su bile plod prošlosti, ali je isto tako pomogla i pospjela nastajanje novih razlika i poteškoća. Tu svakako treba ubrojiti i problem mladih, na prvom mjestu problem uključivanja mladih u svijet odraslih. Prošireni sustav produženog školovanja u svakom slučaju u velikoj mjeri potpomaže nastajanje tog problema. No nije sve u tome. Kao što nam to dobro pokazuju različite znanosti, na poseban način psihologija i sociologija, mladi su zbog svoje nezrele dobi jednostavno sami po sebi pojava svoje vrste. Kako se samo često događa roditeljima da moraju priznati kako njihova djeca više nisu „djeca”, a opet, s druge strane, uviđaju da ih ni u kojem slučaju još ne mogu ubrojiti među odrasle osobe. Tu je zatim i sve uobičajeniji prisilni oblik produživanja mladenačke dobi: riječ je naime o fenomenu produljenog školovanja, tako da mladi čovjek praktički sve do svoje 25.

godine, ili čak i kasnije, nije i ne može se osjetiti samostalnim.

Svakako da u toj složenoj situaciji katehetska teorija i praksa ne mogu ostati ravnodušne. Iako je danas u pedagogiji (bilo onoj općoj, bilo onoj specifičnoj – koja se tiče odgoja u vjeri) jasno da proces čovjekova odgoja započinje praktički odmah poslije začeca djeteta u majčinoj utrobi a završava se tek njegovom smrću (a to u većini slučajeva znači da umiremo nalazeći se još uvijek u nekoj fazi odgoja), ipak je neosporivo da dječastvo i mladenaštvo ostavljaju u tom smislu dubok i neizbrisiv trag u daljnjem čovjekovu životu. Zbog toga i kateheza vodi posebnu brigu o mladima.

Mladenaštvo je, osim toga, označeno nastajanjem i razvojem subjektivnosti pojedinca, što je u većini slučajeva povezano i s pitanjem o smislu života. To je ujedno i razdoblje u kojem postoji sasvim realna opasnost da se mladi udalje od Crkve. Mladi čovjek „nezadovoljan je religioznošću svoga djetinjstva, a još nije dosegao zrelost vjere koja je vlastita odraslom čovjeku; zbog toga traži temeljno usmjerenje koje će osigurati jedinstvo njegova života” (OKD, 84). Zbog toga i jest glavna uloga odgoja u vjeri da pomogne mladima otkriti istinski kršćanski smisao života, svraćajući njihovu pozornost na istinske vrednote.

Na sve ove činjenice upozoravaju temeljni pokoncilski katehetski dokumenti i opće (Opći katehetski direktorij, Sinoda 1977, Pobudnica „Catechesi tradendae”) i domaće Crkve (najnoviji dokument naših biskupa „Radosno naviještanje Evanđelja i odgoj u vjeri”). „Kateheza”, kao izrazito katehetski časopis koji izlazi na ovom konkretnom području, nije mogla a da našem domaćem dokumentu ne da mjesto koje mu pripada. Nadamo se da će tome pridonijeti i članak kojega je pisac i jedan od sastavljača ovog dokumenta.

Ovaj prvi ovogodišnji broj, koji je možda od drugih brojeva siromašniji brojem ali ne i sadržajem priloga, uvelike je označen studijom koja nam, nadamo se i za našu konkretnu situaciju, na vrlo razumljiv način ukazuje na glavne probleme pred kojima se nalazi katehetsko-pastoralna teorija i praksa danas, imajući u vidu sasvim konkretne ljude, kako nam ih predstavlja jedno sociološko istraživanje. Da je tome doista tako, možemo se uvjeriti i po tome što se i u domaćoj Crkvi sve više osjeća „važnost svakodnevnog iskustva za rast u vjeri”. Doista, ako je istina da je Bog „najsvagdanija stvarnost” i „temelj svega”, onda se odgoj u vjeri treba potruditi da svagdanjica svima, a osobito mladima, bude istinski „privilegirano mjesto” za njihov osobni rast u istoj vjeri. Na to nas potiče i članak koji nas pokušava upoznati s osnovnim značajkama mlade generacije danas, s osobitim osvrtom na katehizaciju. I dok nam je svima jasno da je mladenaštvo prijelazno doba u životu čovjeka, vrijeme kad je mladić, odnosno djevojka, sav okrenut budućnosti, treba nam isto tako biti jasno da za odgoj u vjeri odlučnu ulogu ima lik i osobnost katehete. Mladi napokon nisu samo objekt; oni treba da postanu i subjekt kateheze i katehizacije. Kako se to može konkretno ostvariti, mogu nam objasniti pastoralni radnici iz prakse. U tom smislu i ovaj broj „Kateheze” donosi jedno takvo iskustvo iz prakse, o „Mogućnostima pastorizacije mladih kršćana u jednoj seoskoj župskoj zajednici”.

Da bi se moglo uspješno djelovati u praksi, potrebno je poznavati i teoriju. Tome kod nas već više od jednog desetljeća uspješno pridonosi „Katehetska ljetna škola”, a gdje i kako je nastala ideja o njenom pokretanju, i kako se ta ideja kroz deset godina ostvarivala, govori se u jednom od priloga ovoga broja.

Ovaj broj „Kateheze” pojavljuje se na početku korizme, a pri kraju Svete godine Otkupljenja. Neka uskrsnuli Spasitelj obilno nagradi trud svih naših katehetsko-pastoralnih djelatnika, da bi naša teorija i praksa bile što više navještaj i življenje Radosne vijesti našega Otkupitelja!

UREDNIŠTVO